

kunde jo meget godt være sket. Nu har han været langmodig og givet Henstand, og man kan mene det unaturligt, at han til Løn derfor mister sin fortrinsberettigede Stilling, fordi Konkursen indtræder. Ja men, sige vi, det samme var naturligvis sket, hvis han havde gjort Eksekution 3—4 Maaneder i Forvejen. Men i alt Fald, det, som for os er det afgørende, er, at naar Konkurs virkelig indtræder inden 8 Dage efter et saadant Udlæg, er det derved konstateret, at en Insolvens er til Stede, og at Forholdet bør ordnes paa den Måde, at alle Kreditorerne faar lige Ret, og det forekommer mig da ikke, at det er noget særligt at anke over, at den Kreditor, som kommer og gør sit Udlæg, ikke faar nogen bedre Stilling end alle de andre Kreditorer. Han er, om jeg saa maa sige, det Redskab, hvorved det konstateres, at Insolvens er til Stede, idet Konkurs indtræder inden 8 Dage derefter, men saa bør han ogsaa være stillet ganske som de andre. — Med Hensyn til den Grænse, der er Spørgsmaal om at sætte, er det naturligvis vilkaarligt, om man vil sætte 3 Dage, 8 Dage eller en noget længere Tid; vi ere nu bleve staaende ved de 8 Dage. Det vil naturligvis ingenlunde altid være tilstrækkeligt at sætte disse 8 Dage, det vil ikke raade Bod paa uheldige Forhold i alle Tilfælde. Det afhænger for det første af, om en anden Kreditor maatte faa Nys om, at dette Udlæg er sket, og paa Grundlag af denne Viden foranledige, at Debtors Bo bliver taget under Konkursbehandling, ellers nytter det jo ikke noget fra Kreditorernes Standpunkt. Det er imidlertid vor Forudsætning eller vor Tanke, at naar der er gjort et saadant Udlæg, saa vil det rygtes, Folk ville snart faa at vide, at der er gjort Udlæg hos den Mand, en anden Kreditor vil erfare det, og han vil kunne træffe Foranstaltninger til at faa Boet taget under Konkursbehandling inden de 8 Dage. — Det er det ene. Det andet er det, at ingen godtroende Debitor, ingen Debitor, som i Virkeligheden har til Hensigt at gøre Ret og Skel mellem sine Kreditorer, vil kunne overrumples af en Kreditor uden at have Retsmidler derimod. Det kan han nu, nu kan en Kreditor komme og gøre Eksekution hos ham og derved overrumple ham, idet Debitor har været i den Tro, at der ingen Fare var, og denne skete Gerning vil efter de nuværende Forhold i Almindelighed ikke staa til at ændre, der vil ikke være noget Retsmiddel mod denne Eksekution, som er gjort. Dette vil ikke kunne ske efter dette

Lovforslag, thi Debitor vil have Adgang til, umiddelbart efter at Eksekutionen hos ham er gjort, at henvende sig til Skiffteretten og sige: Jeg er insolvent, tag mit Bo under Behandling, og saa vil den fortrinsberettigede Stilling, som Kreditor mente at have erhvervet, være bortfalden.

Nu have vi imidlertid ment, at naar en Kreditor kommer i det Tilfælde, at han anvender Omkostninger paa at eksekvere sit Forlig eller sin Dom og saa taber sin fortrinsberettigede Stilling derved, at Konkurs indtræder inden 8 Dage derefter, er det meget ubehageligt for ham, at han skal have anvendt disse Omkostninger til ingen Nytte for sig, men i Virkeligheden til Fordel for de andre Kreditorer, fordi Boet derved bliver taget under Konkursbehandling, og Ligestilling bliver hævdet for alle Kreditorerne. Vi have derfor optaget den Bestemmelse, at den Kreditor, som gør et Udlæg, hvis Virkning bortfalder paa denne Måde, skal have sine Omkostninger ved Eksekutionen erstattede af Boet, dog at Omkostningerne ere begrænsede paa den Måde, at der ikke skal kunne regnes mere med end for det første naturligvis selve de med Fogedforretningen forbundne Retsomkostninger og et dertil svarende Beløb til Sagførerassistance, et Beløb, der altsaa ikke maa overstige disse Retsomkostninger. Vi finde det billigt og rimeligt, at Kreditor faar Godtgørelse for disse Omkostninger, og Boet maa jo tilmed være glad ved at faa Lov til at betale disse Omkostninger og saa faa Ret til at holde sig ogsaa til de Genstande, hvori Eksekution er gjort.

Naar man indfører en Regel som denne, opstaar det Spørgsmaal, om Konkurslovens § 23, som den nu staar, da ikke derved bliver overflødig, om man ikke helt og holdent kunde undvære den, naar man træffer en saadan Bestemmelse som den, jeg her har nævnt. Det mene vi imidlertid ikke, at man kan, vi mene, at Konkurslovens § 23 i adskillige Tilfælde vil kunne gøre en Gavn, som ikke kan opnaas ved en Bestemmelse som den, vi her have tilladt os at foreslaa. Det kunde f. Eks. tænkes, at en Kreditor i Dag indgaar et Forlig med sin Debitor, at han eksekverer dette Forlig, lad mig sige, om 14 Dage — Forfaldsdagen kan f. Eks. være sat til om 8 Dage, og saa kan han eksekvere Forliget om 14 Dage — at man ikke faar noget at vide om det maaske i de næste 14 Dage, ja, der gaar maaske 3—4 Uger, inden man erfarer det, og saa vil en saadan Eksekution staa ved Magt, uanset om det lille Lovforslag, som vi tillade os at